

[Gert Petersen]

Det svarede statsministeren ikke på. Det havde været umådelig nemt for statsministeren at sige: ja, selvfølgelig kan man det. Tavsheden må jeg tolke som, at det kan man ikke. Altså er det en ultimativ fordring, statsministeren har stillet.

Personlig foretækker jeg, at disse forhandlinger ikke bliver genoptaget. Jeg mener, at det var godt for landet, det var godt for den almindelige befolkning i dette land, at de blev afbrudt. Det skjuler jeg ikke.

Men statsministeren kan altså bevise, at det ikke var et ultimatum, han stillede, ved at svare ja til hr. Svend Aukens to første spørgsmål. Dem har han bare ikke berørt. Og ved at tie beviser han, at det var faktisk et ultimatum.

Regeringen vil have disse ting igennem, og hvis den ikke kan få dem igennem, så søger man nu at gøre det med Fremskridtspartiets hjælp.

Jeg må i øvrigt sige, at det er en fantastisk behandling af et andet parti. Det vidner om regeringens – jeg vil ikke kalde det arrogance, men rundt-på-gulvethed, at sige: Hvis Socialdemokratiet lover at stemme for finansloven, så afbryder vi forhandlingerne med jerovre i Fremskridtspartiet.

Det må være en sær fornemmelse at være Fremskridtsparti under sådanne vilkår. Jeg har ingen sympati for Fremskridtspartiets politiske synspunkter, men jeg synes nok, man kunne have forventet en lidt mere anstændig behandling fra regeringen.

I øvrigt skal jeg minde om, at også SF stemte for den dagsorden, hvorved vi fastslog, at overførselsindkomster skal reguleres efter lønudviklingen, og at vi naturligvis også, hvis man vil føre forhandlinger med partierne herom, regner med at blive inddraget i de forhandlinger.

Lykketoft (S):

Statsministeren kom med en række mere dybtgående bemærkninger til de socialdemokratiske beslutningsforslag, og jeg vil gerne kommentere nogle ganske enkelte af dem.

Men først en bemærkning til hr. Gert Petersen om, hvilke penge det er, kommunerne skal finde. Det er faktisk snarere 10 mia. kr., hvis man regner det hele med – også medregner, at kommunerne skal betale skatteloftet, og at kommunerne ud over rammen, som skal give de 2 procentpoint i skattelettelser, også skal ud

og skære på folkeskolen m.m. Det er det, der er regeringens oplæg.

Så ved jeg godt, at regeringen selv opererer med, at konjunkturerne kan klare en stor del af det. Men det, man ville have os til, var at lægge os fast på, hvor meget kommunerne skulle skære skatteprocenterne ned allerede på nuværende tidspunkt.

Statsministeren siger så, at regeringens forhandlingsvilje er demonstreret, fordi man har fremlagt fire udspil. Det er sådan en lidt matematisk måde at sandsynliggøre det på. De tre lignede hinanden som tre dråber vand, og det fjerde var lidt forskelligt, men fundamentalt det samme. Hvis man regner på den måde, så har Socialdemokratiet selvfølgelig også haft et antal udspil under forhandlingerne.

Men i hvert fald har Socialdemokratiet jo nu nogle beslutningsforslag, som jeg skal anerkende at statsministeren kom med en hel del positive bemærkninger om, bemærkninger, som vi ikke har hørt nær så positive under forhandlingerne, når vi dér fremsatte de samme synspunkter.

Men der er én stor fejl i statsministerens kommentar til Socialdemokratiets beslutningsforslag, og det er påstanden om den alt for slappe finanspolitik. For det første er der en anden tidsprofil, end der er i »Gang i 90'erne«, det beder jeg statsministeren om at mærke sig. Det kommer mere gradvis. Det kommer i takt med, at det faktisk lykkes at håndhæve en stram indkomstpolitik og en opsparingsmålsætning, der er endnu strammere end regeringens. Og hvis ikke den bliver opfyldt, lægger Socialdemokratiet heller ikke op til, at der skal ske disse store lettelser i takster og afgifter. For målet er jo ikke at bane vej for et udvidet forbrug; målet er at give arbejdsmarkedet en garanti for en uændret realløn for de mange, selv om man går ind for en stram indkomstpolitik og et stort opsparingskrav.

Så jeg tror nok, at hvis statsministeren analyserer dette nøjere, vil han se, at det heldigvis er sådan, at det, der var hans hovedindvending i indlægget her, fortaber sig i et ikkeeksisterende problem.

Så er jeg nødt til at sige, at jeg synes, et af de mest beklagelige misbrug, der foregår i denne folketingsssal, er misbruget af den svenske finansminister, hr. Kjell-Olof Feldt. Jeg ved fra hr. Feldt, at han er meget ked af gang på gang at